

Minun Tieni Opettajaksi

Kokemukseni koulusta alkoi kuten useimmilla, ala-asteelta, tuolloin olin hyvin ujo ja hieman pyöreä tyttö, jota usein kiusattiin lihavuuden vuoksi. Eipä tainnut olla paras aloitus esiintymisharjoituksilleni. Kun jouduin luokan eteen syystä tai toisesta jotain esittämään olin todella paniikissa ihan joka kerta. Tästä esiintymiskammoni vain kasvoi ylä-asteelle mentäessä. Vetäydyin mieluummin miettimään maailman menoa yksikseni, kuin ilmoittauduin koulun teatteriryhmään. Esitelmien pito oli lähes ylivoimaista ja edessä seisoessani tärisin koko ajan holtittomasti. Opettajien hyvistä neuvoista ei paljon apua ollut, sillä pelkäsin entistä enemmän, jos joku tiesi minun jännittävän.

Lukiossa tuohon aikaan pidettiin todella usein esitelmiä ja erityyppisiä esityksiä. Yleinen käsitys tuolloin taisi olla, että avoin ja ulospäin suuntautunut henkilö pärjää tulevaisuuden haasteissa parhaiten. En todellakaan sopinut tuohon henkilökuvaan.

Sitten lukion jälkeen kävin kolmen kuukauden vierailulla sukulaisten luona Yhdysvalloissa. Tuohon aikaan (vuosi 1987) ei vielä ollut kovinkaan yleistä, että nuori lähti kielimatkalle tai ulkomaille pitkäksi aikaa, etenkin yksin. Joten ensimmäistä kertaa tunsin itseni erityiseksi jollain tapaa. Pärjäsinkin Yhdysvalloissa loistavasti ja itsevarmuuteni alkoi kasvaa. Olin Bostonissa töissä yhdessä lakifirmassa kolme viikkoa ja huomasin, ettei työnteke maailmalla ollut yhtään sen vaikeampaa kuin kotimaassa. Korjaantuneen itseluottamuksen kanssa palasin Suomeen ja pyrin Teknilliseen Opistoon Poriin, jotenkin tiesin vain, että pääsisin juuri haluamalleni linjalle.

Luin tietoliikennetekniikan insinööriksi. En edelleenkään ollut kova esiintymään tai seisomaan luokan edessä, mutta tuossa opinahjossa muut avuni kuten kyltymätön tiedonhaluni pääsivät oikeuksiinsa. Olin ryhmätöissä se, jonka varaan materiaalin hankinta usein jäi. Muut pitivät mielellään esitelmät ja minä hain aineistot.

Valmistuttuani keväällä 1994 oli perheen perustamisen aika ja muutin mieheni perässä Niinisaloon asumaan. Pääsin tammikuussa 1995 sitten töihinkin ja vielä omaa alaa vastaavaan paikkaan. Niinisalon koeasemalle atk-tukihenkilöksi, tuossa työssä havaitsin kovin nopeasti omaavani kyvyn neuvoa ihmisiä niin, että he oppivat koneen käyttöä ja saivat asiansa hoidettua. Neuvoistani kiiteltiin kovasti, ne olivat kuulemma selkeitä ja kaiken kansan ymmärrettäviä toisin kuin usein atk-henkilöiden selvitykset. Nuo saamani kiitokset jäivät mieleeni jatkoakin ajatellen.

Kun sitten muutimme perheen kanssa Noormarkkuun vaihdoin työpaikkaa ja päädyin isäni jalan jäljissä Porin kaupungin hommiin. Kaupungin työt ovat olleet mielenkiintoisia ja haastaviaakin. Työn ohella olen lukenut itseni Diplomi-insinööriksi. Korkeakoulun puolella uskaltauduin parhaan ystäväni kanssa ryhmätöitä tehdessä jo luokan eteenkin, sillä tiesin tarkalleen mistä puhuin ja se teki puhumisesta paljon helpompaa. Esitelmien teko oli yksi parhaita osuuksia ja niiden pitokin alkoi olla jo hauska osa, muutoin vaativaa koulutyötä.

Valmistuttuani jatkoin Porin kaupungin töissä, nyt olin tietoturvahenkilönä. Työ oli haasteellisuudessaan todella mielenkiintoista. Minua pyydettiin pitämään yksi Word kurssi kaupungin työntekijöille, sillä edellinen kouluttajamme oli vaihtanut työpaikkaa, eikä juuri tuolla hetkellä ollut ketään muutakaan, joka olisi voinut kurssin vetää. Harkitsin asiaa koko yön ja päätin, etten koskaan saa tietää millaista opettaminen on, ellen kerran kokeile. Kokeiltuani, en olisi muuta enää tehnytkaan. Minusta tuntui aina kun opetin, että ihmiset, jotka kävivät kursseillamme, saivat jotain ja oppivat uusia niksejä. Minua pyydettiin uudelleen ja uudelleen vetämään kursseja ja aiheet vaihtelivat laidasta laitaan koskien kuitenkin aina tietotekniikkaa.

Tein itse omista näkökohdistani lähtien tietoturvakurssin ja sinne olisi ollut tulijoita enemmän kuin luokkaan mahtui. Olin ensimmäistä kertaa elämässäni löytänyt oman paikkani ammatillisesti ajatellen. Tunne oli niin ihana, ettei sitä voi kuvata sanoin. Olin kyllä kuullut ihmisistä, joille harrastuksesta tulee ammatti ja kuvittelin sen tuntuvan suunnilleen yhtä hyvältä kuin minusta juuri tuolla oivaltamisen hetkellä.

Tuon oivalluksen jälkeen olen pitänyt Mannerheimin lastensuojeluliikkeen TUNNE-kurssia vanhemmille sekä oppilaille, opettanut uimista Porin Pyrinnön uintijaostossa sekä Sotilaskotityötä pikkusiskoille Niinisalon sotilaskodissa. Kaikki opettaminen on osoittautunut ihanaksi ja palkitsevaksi työksi, mutta kaikkein lähinnä sydäntäni on selkeästi aikuisten opettaminen ja tutustuttaminen tietokonemaailmaan, sillä suurelle osalle aikuisista tuo maailma on kuitenkin kuin pelottava mörkö ja sitä vastaan täytyy taistella, kunnes tieto lisääntyy ja ennakkoluulot haihtuvat.

Olen todella onnellinen, sillä harva nelikymppinen enää haluaa käydä kouluja tai vaihtaa alaa lähes kokonaan. Minulla on siihen nyt mahdollisuus ja olen päättänyt käyttää tämän saadun mahdollisuuden oikein ja hyvin hyväkseni.